

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐφαίνετο μόνον ὅτι ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐκίνητος. Διὰ τῆς προσωπίδος διεκρίνετο λαιμὸς λευκὸς καὶ κανονικώτατος.

— Καλημέρα γιαντρί, εἶπε, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι παρετήρησε τὸν Μάξιμον καὶ ἐξ-ακολουθοῦσα τὸ γυμνάσιον. Μία στιγμή, παρακαλῶ. Νὰ κτυπήσω τὸν Καρδίκι γιὰ τελευταία φορά.

Τοῦτο ταχύτατα ἐγένετο. Ὁ Πολωνὸς καθηγητὴς, μετὰ ζωηρὰν πάλην, ἐδέχθη ἐν μέσῳ στήθει τὸ ξίφος τῆς κομῆσσης καὶ ὠμολόγησεν ἑαυτὸν ἠττηθέντα, χαιρετίζων διὰ τοῦ ξίφους.

— Αὐτὴν δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὴν ἀρνηθῆς, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Πέντε φορές σ' ἐπλήγωσα σήμερον, αὐριον θὰ τῆς κάμω με δώδεκα. Ἀρκετὰ πῆγαινε.

Ὁ Καρδίκης ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ.

— Καλημέρα κόμησσα, εἶπεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς· χαίρω πολὺ, διότι ὁ ρευματισμὸς σας δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ παίξετε σπαθί.

— Ἐεῦρετε καλὰ, πῶς τὸν θεραπεύω με βίαία μέσα. Ὑποφέρω πολὺ ἀκόμη, ἀλλ' εὐτυχῶς εἰς τὸ ἀριστερὸ χερί. Μήπως μοῦ φέρατε κανὲν ἰατρικόν; Ἦθελα νὰ γίνω καλὰ εἰς τρεῖς ἡμέρας.

Ἐνῶ ὠμίλει ἡ κόμησσα, ἀφῆρεσε τὴν προσωπίδα της καὶ ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη λίαν, ἰδὼν ὅποιον πρόσωπον ἐκρύπτετο ὑπ' αὐτήν. Πρόσωπον ἰδιόρρυθμον καὶ ἔμφρασις ἔτι μᾶλλον ἰδιόρρυθμος. Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος ὠχρὸν βθύ, τὸ στόμα ὀλιγόν τι μεγαλειότερον, τὰ χεῖλη κόκκινα καὶ εὐτραφῆ, τὴν ρίνα εὐθειᾶν ὡς τῶν ἐλληρικῶν ἀγαλμάτων καὶ τὸ μέτωπον περιστεφόμενον ὑπὸ ξανθῆς κόμης. Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα ἀπετέλουν σύνολον ἀπαρέσκων ἐκ πρώτης ὄψεως.

Τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν ἦν ἀόριστον· ὅτε μὲν ἐφαίνετο κυανοῦν, ὡς τὸ ἄνθος τῆς μυσοσωτίδος, ὅτε δὲ πράσινον, ὡς τῆς τρικυμιώσης θαλάσσης ἢ τεφρόχρουν, ὡς ἐν καιρῷ χειμῶνος ὁ οὐρανός.

Σχεδὸν ἤλασσε χρῶμα μετὰ τῶν σκέψεων καὶ διαλογισμῶν της.

Ἡ φυσιογνωμία καὶ αὐτὴ ἀόριστος, μυστηριώδης καὶ φιλήδονος. Τὸ βλέμμα της ἐξεδήλου ἐνθουσιασμὸν καὶ εἰρωνεῖαν τὸ μειδίαμα.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινεν ἐκπληκτός· αἱ περὶ καλλονῆς ιδέαι του δὲν συνεφώνουν πρὸς τοιαύτας ἐκκεντρικότητας.

Ἦσθάνετο ὅτι οὐδὲν τὸ κοινὸν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ καὶ ὅτι, ἂν ἐμελέτα καλλιτέρον, ἤθελεν ἀνακαλύψει τὸ θέλημα περὶ οὗ εἶπεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς, ἀλλ' εἰς τὸ θέλημα τούτου ἡ παρισινή φύσις του δὲν ὑπέκυψεν ἔτι.

— Κόμησσα, ἐπανελάθεν ὁ ἰατρός, θὰ κάμετε καλὰ ν' ἀκολουθῆτε τὰς συμβουλὰς μου. Σὰς ὄρισα τὸ γυμνάσιον καὶ τὴν διασκέδασιν. Γυμνάζεσθε πολὺ καλὰ, καὶ ὅ,τι εἶνε ἀκόμη καλλίτερον σὰς παρουσιάζω τὸν εὐαρεστότερον, τὸν εὐθυμότερον καὶ τὸν ἰδιοτροπώτερον ἐκ τῶν φίλων μου, τὸν κύριον Μάξιμον Δορζέρ.

Ὁ Μάξιμος προσεπάθησε νὰ εἴπῃ τι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ ἐχαίρετисεν ἀδείξιως.

— Καλῶς ὄρισατε, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ κόμησσα. Οἱ φίλοι τοῦ ἰατροῦ μου εἶνε καὶ φίλοι μου.

Καὶ ἐκβαλλοῦσα τὸ χειρόκτιον τῆς ὀπλοκασίας ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Μάξιμον.

— Εἴσθε συγγενῆς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τοῦ Τραπεζίτου; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀνεψιός του, κυρία.

— Τότε δὲν εἴσθε ξένος δι' ἐμέ. Τὸν γνωρίζω καὶ εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένη εἰς αὐτόν, ἐπειδὴ τῇ συστάσει μου ἐδέχθη ἕνα παιδί εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὁποῖον προστατεύω.

— Τὸν Γῶγον! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος γοητευθεὶς διότι εὗρεν ἀντικείμενον ὀμιλίας.

— Βλέπω ὅτι τὸν γνωρίζετε.

— Τὸν βλέπω σχεδὸν καθ' ἡμέραν, δηλαδὴ ὅποτε πηγαινῶ εἰς τοῦ θεῖου μου καὶ χαίρω πολὺ, κυρία, διότι θὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί μοῦ ἀπέδωκε μεγάλην ὑπηρεσίαν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ εἶμαι εὐγνώμων.

— Ἀλήθεια! Καὶ τί ἐμπόρεσε νὰ σὰς κάμῃ αὐτὸς ὁ μικρούλης;

— Ἀπλούστατα, μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, διότι μοῦ εὗρε τρόπον νὰ ἐκφύγω ἀπὸ μερικοὺς λωποδύτας.

— Καὶ ὁ πατήρ του ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἰδικοῦ μου· φαίνεται τὸ ἔχει τὸ αἷμα.

— Πράγματι, μοῦ διηγήθη ὁ θεός μου αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Καὶ αὐτὸ ζεύρετε μοῦ ἔδωκε θάρρος ν' ἀκολουθῆσω τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ μὲ φέρῃ εἰς τοιαύτην ἀκατάλληλον ὥραν ἐδῶ. Ἦλπισα ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιληφθῶ τῆς περιστάσεως διὰ νὰ ὀμιλήσω περὶ τοῦ Γῶγου Πιριάκ.

— Πιριάκ ναί, ναί, εἶνε τ' ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μ' ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ὀρφανείαν ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας.

— Καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐλησμονήσατε ποτέ, ἀφοῦ προστατεύετε τὸν υἱόν του.

— Ὡ! ἡ προστασία μου μέχρι τοῦδε δὲν τοῦ ἦτο πολὺ ὠφέλιμος. Ὑπέθετα ὅτι εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ τὸν ἐτοποθέτου πολὺ καλὰ. Ἐκτοτε ὁμοῦ παρετήρησα ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς εἶνε πολὺ εὐφυῆς καὶ θὰ φροντίσω νὰ τοῦ εὗρω καλλιτέραν θέσιν.

— Ἡ νονὰ του θέλει νὰ γίνῃ στρατιώτης· ἴσως σὰς τὸ εἶπεν.

— Ὅχι. Ἦξεν ἡμεῖς τὴν διεύθυνσίν της, καὶ ἅμα ἤλθα εἰς τὸ Παρίσι, τῆς ἔστειλα τὸν ἐπιστάτην μου, νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ μοὶ στείλῃ τὸν Γῶγον. Ἄφησε τὸ παι-

δί νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

— Εἶνε πολὺ ἰδιότροπος γυναίκα.

— Τὴν εἶδατε;

— Ναί, σήμερον τὸ πρωί, καὶ ἀκόμη ἐρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἂν δὲν ὠμίλησα μὲ πριγκηπέσσα ἐνδεδυμένην ὡς θυρωρόν. Κάθεται εἰς τῆς Μπατιγιγιόλ, ὅπου εἶνε θυρωρὸς καὶ ἔχει τρόπους βασιλείσεως.

— Ἐτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται διατὶ δὲν ἤλθε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Ἄς ἦνε ὁμοῦ, ἀρκετὰ εἶπαμε γιὰ τὸν κύρ Γῶγο. Γυμνάζεσθε εἰς τὰ ὄπλα;

— Κἄποτε.

— Τί καλὰ, δὲν θὰ ἀρνηθῆτε λοιπὸν νὰ μοῦ δώσετε ἐν μάθημα. Ὁ Καρδίκης δὲν ἔξερει νὰ μὲ μάθῃ πειὰ τίποτε. Εἶμαι σχεδὸν ἰσοδυναμὸς του. Πιστεύω ὁμοῦ ὅτι σεῖς θὰ μὲ νικήσετε.

Ὁ Μάξιμος ἤκουεν ἐκπληκτός. Δὲν ἤλθε βέβαια διὰ νὰ διασταυρώσῃ τὸν σίδηρον πρὸς τὴν κόμησσαν, καὶ ἠγνόει τί ν' ἀποκριθῇ εἰς πρότασιν τοσοῦτον ἀνέλπιστον.

Ὁ ἰατρός προσεπάθησε νὰ τὸν ἀπακλάξῃ τῆς ἀμηχανίας του.

— Κόμησσα, εἶπε πρὸς τὴν πελάτιδά του, σὰς εἶπα νὰ κάμετε γυμνάσια, ἀλλ' ὄχι καὶ μέχρι καταχρήσεως. Μία ὥρα ξιφασκίας ἀρκεῖ καὶ ὑπεραρκεῖ διὰ τὸν ρευματισμόν.

— Δὲν εἶμαι κουρασμένη. Ἰδέ, γιαντρί! ὁ σφυγμὸς μου εἶνε ἡσυχὸς ὡς νὰ ἐξύπνησα μόλις πρὸ ὀλίγου, ἀπεκρίθη τείνουσα πρὸς τὸν ἰατρόν τὴν χειροκτιοφόρον χεῖρά της.

Ἡ ἐνδυμασία της κατέληγε περὶ τὸν καρπὸν εἰς χειρόκτια λευκὰ καὶ μακρὰ, χειρόκτια τοῦ χοροῦ μὲ ἐννέα κομβία.

Ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου ἐπανεφαίνετο ὑπὸ τὴν ἰδιότροπον.

— Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ σὰς θεραπεύσω, ἀγαπητὴ κόμησσα, ἂν δὲν ἀκολουθήσετε τὰς ὀδηγίας μου; Ἄλλως τε βλέπετε ὅτι ὁ φίλος μου Δορζέρ δὲν φορεῖ ἐνδυμα τῆς ὀπλοκασίας.

— Ἀδιάφορον. Ὁ φίλος σας θὰ λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ βάλῃ μίαν προσωπίδα καὶ ἕνα χειρόκτιον. Τίποτε ἄλλο. Ἄγχο θὰ παιζώμε καὶ θὰ ἐννοήσω τὴν δύναμιν του.

Ὁ Μάξιμος ἠνώνησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος ὑπεκφυγῆς. Ἡ κόμησσα τὸν παρετήρει διὰ τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο τὸν συνεκίνηει μέχρι μυγίων.

Ἦρχισε νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἤθελεν εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντιστῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τούτους καὶ δὲν τὴνεῦρισκε πλέον ἀσχημον.

Ἐσπευσε νὰ ἐκκρεμάσῃ προσωπίδα, χειρόκτιον καὶ ξίφος. Ἦτοιμάσθη ἀμέσως καὶ ἐπανῆλθε νὰ λάβῃ θέσιν κατέναντι τῆς κομῆσσης ἀναμενούσης αὐτόν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τῷ εἶπεν εὐθύμως, βλέπω ὅτι εἴσθε ἐξυπνὸς ἄνθρωπος. Ἐεῦρετε νὰ κολακεύετε τὴν φαντασίαν τῶν γυναικῶν.

Καὶ διεσταύρωσαν τὰ ξίφη ἄνευ ἐτέρου λόγου.

Ὁ Μάξιμος ανέλαβε τὴν ἀταραξίαν του. Ἦτο ξιφιστὴς δεινὸς καὶ δὲν ἤθελε δυσαρεστηθῆναι ἐπιδείξει τὴν ἰκανότητά του εἰς τὴν ἀμαζόνα ταύτην, ἣ ὅποια ὑπέθετεν ἑαυτὴν ἀκαταμάχητον. Ἐνόμιζε μάλιστα ὅτι καὶ ταχέως ἤθελε τὴν καταβάλλει, ἐπειδὴ ὑπωπτεύετο ὅτι ὁ Πολωνὸς καθηγητὴς ἐξεπίτηδες ἄφησε νὰ κτυπηθῆναι ὑπὸ τῆς μαθητρίας του.

Τάχιστα εἶδεν ὅμως ὅτι ἠπατάτο. Ἡ κόμησσα ἐχειρίζετο δεξιότατα τὸ ξίφος καὶ πολὺ ἰδιοτρόπως, ὥστε πολλάκις ἐφάνη εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι παλαίει πρὸς ἐπαρίστερον.

Ἐν τούτοις κατέβαλε πᾶσαν τὴν ἰκανότητά του καὶ ὑπερησιζέτο ἀποτελεσματικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐκτυπήθη.

— Παραδίδομαι, κυρία, εἶπε ταπεινῶν τὸ ξίφος.

Ἦλπιζεν ὅτι τὸ μάθημα ἤθελε λήξει ἐκεῖ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ κόμησσα. Αὐτὸ τὸ κτύπημα δὲν πιάνεται. Δὲν ἐλάβατε καιρὸν νὰ προφυλαχθῆτε. Δὲν εἴμεθα τῆς αὐτῆς σχολῆς. Σεῖς παίζετε κανονικώτερα ἀπὸ μὲ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ μὲ νικήσετε. Ἐμπρός.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιωπος

ΕΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ κυρία Ροδίου πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἔμεινεν οὕτως ὀλίγα λεπτά. Ταχύτατα ἀντιπαρήλατο πρὸ αὐτῆς ἡ ζωὴ τῆς ὠραιᾶς κόρης, ἀφ' οὗ τὴν παρέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ εἰς ἐκάστην λεπτομέρειαν ἐζήτησε νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν θέσιν καὶ τὴν δράσιν τοῦ Λέοντος, περὶ ἧς ἔως τότε εἶχεν ἀδιαφορήσει. Ἦρρησεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς ἐκπληξέως ἐν τῇ ἐρυθρᾷ αἰθούσῃ, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ χθесινὸν ἐπεισόδιον τοῦ θεάτρου. . . Τὸ συμπέρασμα τὴν κατετρόμαξε καὶ μόνον καταστέλλουσα τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀγωνίαν, εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν της :

— Θὰ σ' ἐρωτήσω πρῶτα κατ' ἄλλὰ θέλω νὰ μου ἀποκριθῆς μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν εὐλικρίνειαν.

— Σὺς τὸ ὑπόσχουμαι, μητέρα.

— Καλὰ. Βλέπω ὅτι πρῶτην φορὰν ἀναμιγνύεσαι εἰς ὑποθέσεις, αἱ ὅποιαι ἄλλοτε σοῦ ἦσαν ὅπως διόλου ξένα. ὅσον ἐφρόντιζα ἐγὼ περὶ τῶν ἵππων σου καὶ τῶν ἐρωμένων σου, τόσον καὶ σὺ περὶ τῶν ἀδικημάτων μου ἢ τῶν εὐεργεσιῶν μου. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί εἶδους ἐνδιαφέρον εἶνε αὐτὸ τὸ ὅποιον αἰσθάνεσαι πρὸς τὴν Βασιλικὴν, ὥστε χάριν αὐτῆς ν' αὐθαδιάσῃς πρὸς τὴν μητέρα σου;

Ὁ εὐθύς Λέων προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς διαυγεῖς καστανοὺς ὀφθαλμούς του, ἀφ' ὧν οὐδ' εἰς τὰς κρισιμωτέρας στιγ-

μὰς ἐδύνατο ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς εἰρωνείας—καὶ δι' ἡρέμου, γλώσσης ἀλλ' ἀναιδούς, ἀπεκρίθη :

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ σκοπεύω νὰ τὴν νυμφευθῶ, ἀμα ἔλθῃ εἰς ὦραν γάμου.

Ἦτο ἡ δίδυμος ἀδελφὴ τῆς ἀπαντήσεως, ἣν ἔδωκε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅταν ἠρωτάτο περὶ τοῦ ἀνκληθθέντος ὠρολογίου.

Ἡ κυρία Ροδίου ἀνεπήδησε παραχρῆμα ἐκ τῆς ἔδρας της, ὀρθωθείσα εἰς ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον. Προφανῶς διετέλει εἰς νευρικὴν παραχρῆν, διότι συνέθλιψεν εἰς τὰς χεῖρας της, ἣν ἐκράτει ἐπιστολήν.— ἀφ' οὗ διεψεύδοντο τόσῳ σκληρῶς αἱ ἐξ αὐτῆς ἐλπίδες—καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἠλλοιώθησαν. Ἐγίνωσκε τί ἦτο ἰκανὸς ὁ υἱὸς της ἐπιμένων νὰ πράξῃ, διὰ τοῦτο ὁ κίνδυνος ἐπεφάνη πρὸ αὐτῆς ὑπὸ τὴν εὐκρινεστέραν καὶ θλιβερωτέραν αὐτοῦ ὄψιν. Ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν.

— Ἐμάντευσα τὸ κακὸν ἀμέσως. . . μόνον ἤρχισες νὰ ὀμιλῆς, ἐνόησα ποῦ ἔτινεις. Ἄλλ' ἄκουσε, Λέων, τί θὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα διὰ τελευταίαν φορὰν. . .

Ὅταν θὰ νυμφευθῆς, ὁ κόσμος θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσῃ διὰ τρεῖς κυρίας Ροδίου. Τὴν πρῶτην τὴν ἀναφέρει εὐλαβῶς ἡ Ἱστορία· ἀνήκεν εἰς μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἣ ὅποια παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀγῶνος· καὶ ἀτομικῶς ἢ μακαρίτις, ἂν καὶ ὄχι πολὺ πλουσία, ἦτο ἡ γνησιωτέρα ἀριστοκράτις τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἦσαν πολὺ μικρὸς, ὅταν ἀπέθανεν ἡ μάμμη σου, διὰ νὰ ἐνθυμησῇ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποιον ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ὀλόκληρος κοινωσία. Ἡ δευτέρα κυρία Ροδίου εἶνε ἐνώπιόν σου· ὁ εὐγενὴς πάππος της ἔπεσε θύμα τῆς βαρβαρότητος τῶν Τούρκων καὶ τὸν ἔκλαυσε τὸ ἔθνος ἀπαρηγόρητον· εἰς τὰς φλέβας της ῥέει ἀγνὸν ἡγεμονικὸν αἷμα· ἀλλ' ἡ μόνη λύπη της εἶνε ὅτι οὔτε σταγόνα κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν της. . . Περὶ τῆς τρίτης δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτε ἐν ὄσφ ζῶ νὰ εἴπωσιν, ὅτι εἶνε πτωχὴ καὶ ἄσημος χωρική, μὲ ἀγενεὲς καὶ βάρβαρον ὄνομα, ἀναξία γόνου οἰκογενείας, ἣ ὅποια ἀνέκαθεν ἐτήρησε τὴν θέσιν της. Σὲ ἐσυγχώρησα μέχρι τοῦδε καὶ ὑπέκρυψα εἰς ὄλας σου τὰς ἀδυναμίας, — καὶ τώρα βλέπω πόσον ἐκάμαμεν κακὰ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ σου—ἀλλὰ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ὑποκύψω εἰς αὐτὴν σου τὴν ἰδιοτροπίαν καὶ θὰ ὑπερασπίσω μὲ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη τὴν ἀγνότητα τῆς οἰκογενείας μου. Ἀμα ἀποθάνω εἴμπορεῖς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλῃς! . . .

Καὶ ἡ τλήμων γυνὴ ἐστράφη ἀποτόμως, ὅπως κρύψῃ δύο δάκρυα. Τοῦτο ἔπρεπε νὰ προῖδῃ ὅταν ἠτοίμαζεν ἀφρόνως τὴν ἐκπληξίαν τῆς ἐρυθρᾶς αἰθούσης, διὰ τὸν υἱὸν ἐκείνον, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐνεχυρίασε τὸ ὠρολόγιον τοῦ πατρὸς του!

Ἀτάραχος ὁ Λέων, ἐξήλειψε τὸ εἶρον μειδίαμα, μεθ' οὗ ἤκουε τὴν ὀμιλίαν τῆς μητρὸς του, καὶ ἀπήντησεν :

— Αὐτὰ θὰ τα λάβωμεν ὑπ' ὄψει μας ἄλλην φορὰν. Τώρα τί μου ἀπαντᾶτε διὰ τὴν χάριν, ποῦ σὺς ἐζήτησα;

— Αὐθάδη! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ροδίου, ἐξοργισθεῖσα καὶ δεῖξασα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θύραν εἰς τὸν υἱὸν της· δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγον τί θὰ κάμω· θὰ τὸ ἰδῆς καὶ θὰ σιωπήσῃς.

— Πολὺ καλά!

Καὶ μὲ κινήσιν τῆς κεφαλῆς ἀπειλητικὴν, ὁ Λέων ἐξῆλθεν.

Ἡ κυρία Ροδίου ἔτρεξεν εὐθύς νὰ εὐρῆ τὸν συζυγὸν της. Ἐμεινεν ἀναυδος ὁ ἀτυχὴς πατήρ εἰς τὸ δεινὸν ἄκουσμα. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του, ἀγνοῶν παντελῶς τί νὰ πράξῃ, ἐπέριψε τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν κακῶν ἐπὶ τῆς συζύγου. Φοβερὰ ὡς ἐκ τούτου ἠγέρθη λογομαχία, τὴν ὅποιαν ἠκροᾶτο, γελῶν καταχθόνιον ὁ Λέων. Ὁ ἀπρόοπτος κίνδυνος τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσωσι καὶ θέσιν καὶ ἀξιοπρέπειαν· ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Ροδίου ἀντήχουν αἱ κραυγαὶ τῆς ἐριδος· αἱ ὀξεῖαι ἐπιφωνήσεις τῆς κυρίας ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν βαρύτερων ἐπιτιμησέων τοῦ συζύγου· ὁ εἰς ἠγωνίζετο νὰ παραστήσῃ αἴτιον τοῦ κακοῦ τὸν ἄλλον.

— Σὺ πταίεις! ἐπήρξεν ἀπὸ κεί κάτω κόρην τόσον ὠραίαν γιὰ νὰ τὴν κάμῃς ἐπίδειξιν στὰς Ἀθήνας· δὲν ἤξευρες ὅτι πρῶτος θὰ ἐπληγόνετο ὁ υἱὸς σου;

— Σὺ ποῦ τῶξευρες πῶς δὲν μιλούσες; σὺ πταίεις! τοῦ ἔδωκες τόσῳ κακὴν ἀνατροφήν, ὥστε δὲν εἴμποροῦμεν τώρα νὰ τοῦ ἐπιβληθῶμεν. . .

Καὶ τῷ ὄντι, εἶχον παραιτηθῆ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἰδέας νὰ ἐπιβληθῶσιν ὡς γονεῖς εἰς τὸν Λέοντα. Ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι περὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν ὁ ἀνθρώπος τοῦ κόσμου οὔτε συνεκινεῖτο, οὔτε ἐφοβεῖτο, οὔτε ἐπειθετο· ἐπέμενε πάντοτε, χείρων ἡμίονου, ἐνώματον πνεῦμα ἀντιλογίας. Διὰ τοῦτο ἐσκέφθησαν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐξεύρωσι πλάγια, ὑπουλα, οὕτως εἰπεῖν, μέσα, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ. Τέλος ὁ δικηγόρος ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ κρύφα τὸν Πλακιώτην, ἵνα τῷ παραδώσῃ τὴν θυγατέρα του. Καὶ τῷ ἔγραψε τῷ ὄντι μίαν ἐπιστολήν.

Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐχαίρετο, διότι ἀπῆντα ἀντίστασιν ὀργίλον καὶ ἀπότομον. Εἰς ἀντίρροπον ἐκείνος θὰ ἔπραττεν ὅ,τι ἤθελεν, ἀλλὰ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἀπόφασιν τῶν γονέων του. Ἐκ τινῶν ἀορίστων ὑπαγιγμῶν τῆς μητρὸς του καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Κωνσταντινὸν Πλακιώτην, τὴν ὅποιαν ἐσκεμμένως παραφύλαξας, εἶδε μετ' ἄλλων ἐτοίμηον διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον, ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποπέμψωσι τὴν Βασιλικὴν. Δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐγερευθεὶς ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐκοιμάτο ἀκόμη, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης.

Ἡ Βασιλικὴ ἔξυπνος πρὸ πολλοῦ, δροσόρρυτος ὡς ἄνθος τῆς πρωΐας ὑπὸ τὴν στενὴν καὶ βραχεῖαν ἐσθῆτα τὴν κατὰ-